

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **EXACT SYSTEMS CZECH REPUBLIC s.r.o.**, IČ 27648401
sídlem Na Honech 832/16, Ostrava
zastoupen advokátem JUDr. Martinom Burianom
sídlem Vojtecha Tvrdého 819/1, Žilina

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3644/1.30/21-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 18. 1. 2022 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) ze dne 26. 4. 2021, č. j. 25221/9.30/20-7 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že 22 cizincům ukrajinské státní příslušnosti umožnil na pracovišti obchodní společnosti AVX Czech republic s.r.o. (dále jen „společnost AVX“) výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy závislé práce spočívající ve výrobě a kontrole elektrosoučástek do automobilů mimo pracovněprávní vztah, a zároveň těmto cizincům ukrajinské státní příslušnosti umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, tedy bez platného povolení k zaměstnání. Za to byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Žalovaný pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí a ztotožnil se se skutkovými a právními závěry inspektorátu. Není ale zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů žalovaný vycházel. Žalovaný se rovněž žádným způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami. Podle žalobce je nepřijatelné, aby žalovaný námitky vypořádal pouhým odkazem na str. 21 až 28 prvostupňového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důkazů žalovaný vycházel a jak tyto důkazy hodnotil.
3. Žalobce také namítá, že správní orgány vycházely pouze z nepřímých důkazů (informací od paní Š., od cizinců či od paní Š.). Žádné přímé či jakékoli další důkazy však pravdivost informací od uvedených osob nepotvrzují. Správní orgány úmyslně nepřihlédly k důkazům svědčícím ve prospěch žalobce. Písemným důkazům, které předložil žalobce, správní orgány připisují nulovou důkazní hodnotu bez jakéhokoli relevantního argumentu. Správní orgány důkazy nehodnotily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je dle žalobce účelové a selektivní. Z výslechů, resp. z protokolů o výsleších kontrolovaných cizinců nevyplývá, že tito cizinci vykonávali závislou práci pro žalobce. Cizinci uvedli, že pracují pro společnost AVX nebo pro společnost Work Global Agency, s. r. o. (dále jen „společnost „Work Global“), přičemž výslovně uvedli, že jim dávali pokyny k práci, řídili jejich pracovní čas a kontrolovali jejich práci „mistři“, kteří mají být zaměstnanci společnosti AVX. Z vyjádření paní Š. nevyplývá, že žalobce jako zaměstnavatel uděloval pokyny kontrolovaným cizincům. Jejím vyjádřením je naopak přímo potvrzené, že žalobce těmto cizincům žádné pokyny neuděloval a jednotlivé objednávky v rámci obchodní spolupráce se společností Work Global byly specifikované koordinátorovi společnosti Work Global, která dále udělovala pokyny svým zaměstnancům. Z vyjádření paní Š. vyplývá, že nekomunikovala s kontrolovanými cizinci, ale bližší specifikaci objednávek (rozsah poskytování služeb) uvedla vždy koordinátorovi společnosti Work Global ve vlastní režii, což vyplývá i z důkazů, na které se v rozhodnutí odvolává samotný žalovaný. Vyjádření paní Š., jednatelky společnosti AVX, že všichni cizinci pracovali pro žalobce, považuje žalobce za irelevantní. Ani na základě interního označení dílů písmenem „E“ nemohou správní orgány založit svoje závěry ohledně výkonu závislé práce cizinci pro žalobce. Toto označení slouží k odlišování služeb pro klienta (společnost AVX), přičemž společnost AVX má uzavřenou smlouvu pouze se žalobcem, nikoli s jeho subdodavatelem. Toto označení má sloužit pro lepší dohledatelnost dílu a dohledatelnost pracovníka, který díl kontroloval, a to právě pro společnost AVX, což umožňuje např. v případě reklamace

její rychlejší řešení či představuje možnost uplatnit si nároky související s vadným poskytnutím služeb od dodavatele.

4. Žalobce namítá, že mezi ním a kontrolovanými cizinci není žádný pracovně právní nebo jiný vztah. Tyto osoby pracují pro společnost Work Global, se kterou má žalobce uzavřenou rámcovou smlouvu o poskytování služeb, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nepopírá. Tato smlouva nemá nulovou důkazní hodnotu. V rozhodnutí správních orgánů absentují přesvědčivé a konkrétní úvahy pro závěry správních orgánů, že zmíněná rámcová smlouva je v rozporu s dalšími důkazy. O jaké konkrétní „další důkazy“ se jedná, není v rozhodnutích specifikováno.
5. Žalobce nesouhlasí s odmítnutím výsledku jednatele společnosti Work Global, jehož provedení navrhoval. Podle žalobce by bylo možné z výsledku zjistit, kdo cizince zaměstnával, kdo je kontroloval, přiděloval jim práci, uděloval pokyny, jménem koho jednali, kdo je odměňoval, kdo hradil odvody na příslušné pojistné a pro koho v podřízené pozici vykonávali pracovní činnost. Správní orgány tak nezjistily skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce namítá porušení zásady zákonnosti a materiální pravdy. Na podporu své argumentace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132.
6. Dále žalobce namítá, že uvedl alternativní verzi skutkového stavu a tento skutkový stav právně vyhodnotil tak, aby bylo správnímu orgánu zřejmé, že v daném případě nedošlo k naplnění znaků závislé práce. Žalobce má za to, že v případě kontrolovaných cizinců nebyly naplněny definiční znaky závislé práce.
7. Kontrolovaní cizinci nevěděli, kdo jim odměnu vyplácí, či přímo uvedli osobu ze společnosti Work Global. Tyto důkazy svědčící ve prospěch žalobce správní orgány ignorovaly. Pokud správní orgány dovozovaly, že odměna byla stanovená na základě práce vykonané pro žalobce na pracovišti, pak by tvz. „leitmotiv“ závislé práce – hospodářská či jiná osobní závislost cizinců – musel být naplněn bez pochyby i u společnosti AVX, neboť odměna cizinců závisí i na odměně za služby poskytnuté pro společnost AVX, a to i prostřednictvím dodavatelů a subdodavatelů.
8. Ani z důkazů svědčících o soustavnosti práce kontrolovaných cizinců nelez dovodit, že ze strany cizinců byla vykonávána závislá práce právě pro žalobce.
9. Žalobce dále namítá, že došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práv a z nich vyplývajícího legitimního očekávání. Namítá také nesprávné právní posouzení věci a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Skutkový stav, který vzal žalovaný za prokázaný, je v rozporu s obsahem správního spisu a nemá oporu v něm obsažených důkazech. Žalovaný nepředložil žádný důkaz vyvracející tvrzení žalobce. Rozhodnutí správních orgánů jsou založená pouze na jejich pochybnostech opřených o nepřímé důkazy.
10. Ve vztahu k pokutě a její výši žalobce namítá, že ji nelze uložit na základě nedostatečně prokázaných závěrů správních orgánů. Uložená pokuta za údajné, neprokázané porušení zákona je nepřiměřeně vysoká, není odůvodněná a spravedlivá.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a k některým z žalobních bodů argumentuje podrobněji.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Věc byla rozhodnuta bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
14. K žalobní námitce nedostatečného vypořádání odvolacích námitek, krajský soud uvádí následující. Pokud by žalovaný opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání, založil by tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Odvolací orgán nicméně nemusí detailně reagovat na každý dílčí argument obsažený v odvolání. Postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), popř. lze akceptovat i odpověď implicitní (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Odvolací orgán nemusí ani opakovat argumentaci prvostupňového správního orgánu (např. pokud byla obsahově stejná námitka uplatněna již v řízení před prvostupňovým správním orgánem a odvolací orgán reakci prvostupňového orgánu na danou námitku považuje za dostatečnou). Krajský soud připomíná, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rámci soudního přezkumu je pohlíženo jako na jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). Z toho vyplývá, že jednak případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit odvolací orgán, jednak odvolací orgán nemusí opakovat argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, pokud se s ní ztotožní. K takové situaci došlo v nyní souzené věci. Podstata převážné části argumentace, která byla obsahem odvolacích námitek, již byla detailně, komplexně a přezkoumatelně posouzena inspektorátem. Jestliže se žalovaný s posouzením inspektorátu ztotožnil a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nelze takový postup považovat za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Pro žalobce jsou zcela seznatelné důvody, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno. Ostatně tyto důvody před soudem žalobce rozporuje.
15. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, podle které není zřejmé, z jakých důkazů správní orgány vycházely a k jakým skutkovým zjištěním na jejich základě dospěly. Správní orgány ve svých rozhodnutích (na které je v rámci soudního přezkumu nutno pohlížet jak na jeden celek – viz výše), uvedly, z jakých podkladů při zjišťování skutkového stavu vycházely (viz zejména str. 3-20 prvostupňového rozhodnutí). Na základě těchto podkladů pak dospěly k závěru, že žalobce jednak umožnil kontrolovaným cizincům výkon závislé práce mimo pracovníprávní vztah (první přestupek), jednak bez povolení k zaměstnání (druhý přestupek). V tomto směru krajský soud pokládá odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) za dostatečné. Soud poznamenává, že žalobce od počátku zpochybňuje hodnocení těchto důkazů správními orgány, proto lze těžko uvěřit tomu, že žalobce neví, o jaké podklady jde.

16. Podstatou věci je spor o to, zda došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, resp. zda lze dle skutkových okolností uzavřít, že žalobce umožnil kontrolovaným cizincům výkon nelegální práce.
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
19. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti *za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo g), nejméně však ve výši 50 000 Kč.*
20. Podle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*
21. Podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
22. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*
23. Podle § 2 odst. 2 zákoníku *závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*
24. Podle § 3 zákoníku práce *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
25. Stran § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti je třeba vyložit pojem závislá práce, jak ji definuje § 2 odst. 1 zákoníku práce. Vymezením definičních znaků závislé práce obsažených v § 2 odst. 1 zákoníku práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.*“ Podmínky zakotvené v § 2 odst. 2 zákoníku práce, za nichž má být závislá práce vykonávána, nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze

usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27).

26. Cílem takto vymezených znaků závislé práce ve vztahu k nelegální práci je zejména zabránit zastření existence faktického pracovněprávního vztahu uzavřením jiného typu soukromoprávního smluvního vztahu. Správní orgán zjišťuje faktický vztah a porovnává a ověřuje, zda formální smluvní vztah odpovídá skutečnému postavení a činnosti pracovníků. Pro zjištění stavu věci proto bude nutné naplnění znaků závislé práce v případě zastřeného pracovněprávního vztahu zkoumat zejména perspektivou dotčených pracovníků, tedy jejich faktického postavení v daném vztahu, nikoli z hlediska toho, jak je či není vztah smluvně upraven. Skutečnost, že mezi obviněným a pracovníky není přímý smluvní vztah, je pro posouzení naplnění znaků závislé práce irelevantní. Formální smluvní vztah, ať už existuje či neexistuje, není způsobitelný prokázat, že přestupek nebyl spáchán, neboť podstatou zastřeného pracovněprávního vztahu jako formy výkonu nelegální práce je právě to, že formální úprava soukromoprávního vztahu neodpovídá jeho skutečnému obsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021-41). V případě, kdy jsou naplněny znaky závislé práce, mají smluvní strany omezenou smluvní volnost a musí respektovat zákonný příkaz, aby tato práce byla vykonávána v základním pracovněprávním vztahu (srov. bod [28] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2018, č. j. 9 Ads 357/2017-42).
27. Z obsahu správního spisu soud mimo jiné zjistil, že dne 29. 1. 2019 provedla Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje, na pracovišti společnosti AVX na adrese Sportovní 1441, 696 81 Bzenec (dále jen „pracoviště“), pobytovou kontrolu. Policií byly sepsány s kontrolovanými cizinci protokoly o výsledku účastníka řízení. V návaznosti na zmíněnou pobytovou kontrolu doručila policie dne 23. 7. 2019 inspektorátu podnět k prošetření.
28. Dne 29. 8. 2019 zahájil inspektorát se žalobcem na pracovišti kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle § 125 v rozsahu § 126 zákona o zaměstnanosti. O výsledku kontroly byl dne 11. 10. 2019 pořízen protokol č. j. 26552/9.71/19-8 (dále jen „protokol o kontrole“), a to se závěrem, že kontrolovaní cizinci vykonávali na předmětných pracovištích závislou práci, a že tuto práci vykonávali pro žalobce, který jim tak umožnil výkon nelegální práce.
29. Z protokolu o kontrole vyplynulo, že žádný z cizinců v rámci výsledku provedeného policií neoznačil žalobce jako svého zaměstnavatele. Někteří z cizinců se domnívali, že pracují pro společnost AVX. Někteří z cizinců uvedli, že je podle pracovní smlouvy jejich zaměstnavatelem agentura práce Work Global. Někteří z cizinců uvedli, že společnost Work Global neznají (a to i ti cizinci, kteří zmiňovali kontakt s osobou jménem Michal) nebo uvedli, že ji znají z internetu, když si hledali práci. Dále někteří cizinci uvedli, že jim práci zadávají mistři nebo mistrové nebo „normální zaměstnanci“ nebo že mistři (mistrové) jejich práci kontrolují. Někteří z nich pak mistry považovali za zaměstnance společnosti AVX. Někteří cizinci uvedli, že jim práci zadává paní P. (vedoucí, mistrová). Někteří cizinci označili osobu jménem Ž. (Ž., Z.), která jim tlumočila stanovené úkoly, přičemž dle online registru ČSSZ je Ž. P. vedena jako zaměstnankyně žalobce zaměstnaná na základě dohody o provedení práce od ledna 2016. Jeden z kontrolovaných cizinců (A. S.) označil jako osobu, která mu zadává práci Ukrajince M., kterého považoval za zaměstnance společnosti AVX. Někteří z cizinců zmínili M. jako svého zástupce, koordinátora a osobu, která jim měla vyplácet odměnu a ukázat, kde mají pracovat nebo osobu, se kterou podepsali smlouvu

nebo od které obdrželi smlouvu. Někteří z cizinců uvedli, že pracovní smlouvě, kterou uzavřeli v českém jazyce, nerozumí. Dále z protokolu o kontrole vyplynulo, že většina cizinců přicestovala do České republiky počátkem nebo v polovině ledna 2019. Ačkoli měli cizinci pracovat v Brandýse nad Labem, nikdy zde nepracovali a začali pracovat přímo na pracovišti (v Bzenci).

30. Ze záznamu o podání vysvětlení sepsaného policií dne 29. 1. 2019 s paní P. Š. při pobytové kontrole na pracovišti vyplynulo, že rozdělení práce cizincům má na starosti paní Š., která je zaměstnankyní (koordinátorkou) žalobce. Zkontroluje jejich docházku (tu si pro svoji potřebu i zapisuje) a dohlíží na plnění práce. Požadovaný počet pracovníků jí dodá ukrajinský předák M., jehož jméno je N. M.
31. V rámci poskytnutí součinnosti dne 18. 9. 2019 zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce nezaměstnává Ukrajince. Dále uvedla, že žalobce spolupracuje se společností AVX na základě ústní smlouvy o dílo a na základě písmenných objednávek. Zaměstnanci žalobce ve společnosti AVX kontrolují výrobky vyrobené a předané společností AVX a vyřazují špatné kusy. Společnost AVX zadá např. kontrolu 1 000 kusů a norma na kontrolu jednoho kusu je 10 sekund a žalobce si sám propočítá, kolik osob je potřeba na kontrolu požadovaného počtu kusů. Na pracovišti je koordinátorka žalobce paní Š., se kterou společnost AVX vše upřesňuje. Žalobce má uzavřenou se společností Work Global rámcovou smlouvu o poskytování služeb, které předal část díla. Zaměstnanci žalobce a zaměstnanci společnosti Work Global nedělají stejnou práci. zástupkyně žalobce se domnívala, že mají oddělené pracoviště. Společnost AVX předává pokyny koordinátorce, paní Š. (zaměstnankyni žalobce), a ta úkoluje zaměstnance žalobce a stará se o zaměstnance žalobce. za komunikace se společností Work Global je odpovědný regionální manažer pan M. J., nadřízený paní Š. Společnost Work Global má na pracovišti svého koordinátora – M. Žalobce má pro svoji činnost vymezenou část pracoviště. Zde má žalobce vlastní vybavení a pracovní pomůcky. Jestli zaměstnanci žalobce pracují společně s cizinci, zástupkyně žalobce nevěděla. Stejně tak nevěděla, co na pracovišti vykonávali kontrolovaní cizinci. K výsledku práce cizinců uvedla, že jde o poskytování služby – odlišení OK výrobků od NOK výrobků, tedy zjištěný stav kontrolou, podobně jako u zaměstnanců žalobce. K evidenci docházky uvedla, že pro zaměstnance žalobce ji vede paní Š., a to elektronicky do počítače. Zaměstnanci žalobce mají zřejmě čipy, aby se dostali do areálu, nikoli pro evidenci docházky. Čipy z uvedeného důvodu zřejmě mají i kontrolovaní cizinci.
32. V rámci poskytnutí součinnosti dne 23. 9. 2019 Ing. M. Š. (jednatelka a ředitelka AVX) a paní M. V. (HR manažerka AVX) uvedly, že kontrolovaní cizinci pracovali pro žalobce. Až po proběhlé pobytové kontrole žalobce sdělil, že si cizince najímá přes nějakou agenturu. Do kontroly měly za to, že cizinci jsou pracovníci žalobce. Práci cizincům přiděluje a na jejich práci dohlíží koordinátor žalobce, paní Š. Paní Š. předává společnosti AVX informaci o množství odpracovaných hodin za „celý EXACT“. Žalobce fakturuje celkový počet hodin. Kontrola výrobků pracovníky AVX se neliší od kontroly výrobků pracovníky žalobce. Závěrečnou kontrolu prováděl žalobce u vyhrazených stolů na pracovišti. Průběžná kontrola probíhá u osazovacích linek. Jedná se o stůl na konci výrobní linky. Výsledkem práce cizinců je zkontrolovaný výrobek, zkontrolovaný počet kusů. Žalobce pro své pracovníky zajišťuje zaškolení i školení bezpečnosti práce. Společnost AVX vydává čipové karty koordinátorovi žalobce (paní Š.), která nahlásí, kolik karet chce vydat. Čipové karty slouží pouze pro evidování lidí na pracovišti kvůli požární ochraně a bezpečnosti práce. Evidenci pracovní doby kontrolovaných cizinců vede a hlídá paní Š. O

tom, kolik pracovníků žalobce bude v daný den pracovat rozhoduje paní Š. AVX nemá přehled o tom, který pracovník žalobce přijde daný den do práce, ani jí to nezajímá. Plánování má na starost paní Š.

33. V rámci poskytnutí součinnosti dne 23. 9. 2019 paní P. Š. uvedla, že se stará o zaměstnance žalobce, přiděluje jim práci a vede jim docházku. Kontrolovaní cizinci spadali pod svého koordinátora M., pod Work Global. Žalobce si je najímal na službu – asi na výkon práce. Pokud byl dostatek českých pracovníků, přidělila práci jim. Pokud jich bylo málo, oslovila telefonicky M., aby dodal lidi zaškolené na danou sérii výrobků. Cizinci dělali stejnou práci jako zaměstnanci žalobce. Vyplňovali stejné průvodní listy, denní reporty atd., které označovali „E“ jako EXACT SYSTÉM a svým osobním číslem dle čipové karty. Cizinci věděli, co mají dělat, když koordinátor M. nebyl na pracovišti. Paní Š. dohlížela na to, zda všechno funguje. Cizince zaškoloval M. Rovněž je školil ohledně bezpečnosti práce. Dále uvedla, že když není pro pracovníky žalobce práce, posílá je domů. Když potřebovala poslat domů cizince, zavolala koordinátorovi M., aby jim to řekl ukrajinsky. Zaměstnanci žalobce i cizinci se zapisovali na denní bázi na papír „Evidence docházky na pracovišti“. Paní Š. tuto docházku každý den kontrolovala a podle ní zpracovávala elektronickou evidenci pracovní doby, a to zaměstnancům žalobce i cizincům. Elektronickou docházku předávala na účtárnu žalobce. Podle evidence docházky každý den kontrolovala skutečnou přítomnost na pracovišti.
34. Z úředního záznamu inspektorátu ze dne 23. 9. 2019 vyplynulo, že pracovníci žalobce pracovali na dvou typech pracovních míst – v místnosti pro finální kontrolu výrobků, kde má žalobce vyhrazené místo pro své pracovníky nebo na vyhrazených pracovních místech na konci výrobních linek (stůl, u kterého jeden pracovník provádí kontrolu výrobků).
35. Dále z protokolu o kontrole plyne, že žalobce vystavoval společnosti AVX faktury za hodiny odpracované zaměstnanci žalobce i kontrolovanými cizinci.
36. Z Rámcové smlouvy o poskytnutí služeb uzavřené dne 26. 9. 2018 mezi žalobcem a společností Work Global vyplývá, že společnost Work Global se zavazuje pro žalobce vykonávat odborné činnosti spočívající v kontrole kvality materiálů v automobilovém průmyslu. Bližší požadavky na rozsah a způsob poskytnutí služby určí žalobce objednávkou (při osobním jednání, písemně nebo e-mailem).
37. V objednávce žalobce ze dne 9. 11. 2018 je uvedeno, že žalobce objednáva služby v oblasti sprtingu a reworku. Bližší požadavky žalobce určí zodpovědné osobě poskytovatele a budou určeny ústně či písemně v elektronické komunikaci. Místo poskytování služby: Bzenec. Hodinová sazby za sorting činí 180 Kč, rework 180 Kč/ 1 hodiny. Platnost objednávky od 1. 1.2019 do 31. 12. 2019. Uvedené hodinové sazby zahrnují veškeré náklady a jsou finální.
38. Pokud tedy v dané věci správní orgány uzavřely, že přestože žalobcem formálně doložený stav by mohl nasvědčovat výkonu závislé práce kontrolovaných cizinců pro Work Global, zjištění správních orgánů takový závěr jednoznačně vyvracejí, mělo by z napadeného rozhodnutí a správního spisu vyplývat, že na základě zjištěných skutečností byly naplněny všechny znaky závislé práce: zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.

39. Podmínku osobního výkonu práce považuje krajský soud za splněnou. Z protokolu o kontrole plyne, že cizinci vykonávali práci osobně, přičemž popsali, jakou činnost na pracovišti vykonávali (výroba a kontrola elektrosoučástí do automobilů).
40. Podmínka soustavnosti je podle krajského soudu rovněž naplněna. Z výpovědí cizinců lze dovodit, že na pracovišti nepracovali jednorázově nebo nahodile a z ničeho nevyplývalo, že by se jednalo např. pouze o seznamování potenciálních zaměstnanců s podmínkami výkonu práce.
41. Ostatně naplnění znaků osobního výkonu a soustavnosti práce cizinců žalobce nezpochybňoval. Namítal však, že z důkazů svědčících o soustavnosti práce cizinců nelze dovodit, že ze strany cizinců byla vykonávána závislá práce pro žalobce. K tomu krajský soud uvádí, že znak soustavnosti je pouze jedním ze znaků závislé práce a z tohoto znaku skutečně nelze samostatně dovozovat závislost činnosti cizinců na žalobci. O závislosti práce cizinců vykonávané pro žalobce však správní orgány v daném případě rozhodly nejen na základě jejího osobního a soustavného výkonu, ale i kvůli zjištěním svědčícím o podřízeném postavení cizinců vůči žalobci, o výkonu práce jménem zaměstnavatele a podle pokynů zaměstnavatele.
42. Podmínku podřízeného postavení cizinců vůči žalobci považuje krajský soud také za splněnou. Krajský soud nepřehlédl, že cizinci výslovně neoznačili žalobce za svého zaměstnavatele. To ovšem nikterak nevylučuje, že žalobce ve vztahu k cizincům reálně vystupoval v nadřazeném postavení zaměstnavatele. Významným indikátorem naplnění znaku nadřazenosti a podřízenosti je hospodářská či osobní závislost cizinců na žalobci. Jedná se o společný rys a jakýsi leitmotiv všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013 nebo rozsudek ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24). Krajský soud má ve shodě se správními orgány za to, že v dané věci byli cizinci hospodářsky či osobně závislí fakticky na žalobci nikoli na společnosti Work Global, a to z níže uvedených důvodů.
43. Společnost Work Global poskytovala žalobci sjednanou „službu“ pouze v okamžiku, když měl žalobce pro cizince práci. Byla to zaměstnankyně žalobce, která koordinovala počty cizinců s počty zaměstnanců žalobce. Přítomnost cizinců na pracovišti byla zcela závislá na žalobci. Cizinci museli vykonávat práci v provozní době žalobce. Společnost Work Global si nemohla samostatně určit jednak počet jednak rozložení lidských zdrojů potřebných pro splnění objednávky žalobce (na rozdíl od žalobce při plnění jeho závazku vůči společnosti AVX). Společnost Work Global tak neuplatňovala prakticky žádnou vlastní rozhodovací volnost co do organizace poskytované „služby“. Kontrolu a evidenci docházky cizinců prováděla zaměstnankyně žalobce, nikoli společnost Work Global. Určování a vykazování pracovní doby přitom může být též skutečností osvědčující řídicí pravomoc zaměstnavatele (srov. bod [24] výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013). Dle počtu odpracovaných hodin evidovaných žalobcem, byla cizincům vyplácena odměna. Osobní a hospodářská závislost cizinců na společnosti Work Global tak byla naprosto minimální.
44. Lze implicitně dovodit, že cizinci byli srozuměni s nadřazeným postavením žalobce a podle toho se také chovali. Dostavovali se na pracoviště dle pokynu žalobce - toliko zprostředkovaného společností Work Global. Obdrželi od zaměstnankyně žalobce čipové karty, podřizovali se pracovní době stanovené žalobcem, zapisovali svoji docházku do jednoho dokumentu společně se zaměstnanci žalobce. Výkazy ohledně své činnosti

vyplňovali shodným způsobem, jako zaměstnanci žalobce. Soustavně tak působili jako pracovní síla, která byla k dispozici pro plnění podnikatelského záměru žalobce (z materiálního hlediska plnili závazky žalobce vůči společnosti AVX). Cizinci do tohoto podřízeného postavení vstoupili za účelem získání finančních prostředků, které byly významným (potažmo výhradním) zdrojem jejich příjmů.

45. Jakým způsobem jim byla mzda vyplácena, není pro posouzení jejich hospodářské závislosti na zaměstnavateli klíčové. I kdyby byla v dané věci odměna cizincům vyplácena prostřednictvím společnosti Work Global, jak dokládal žalobce, nemělo by to na závěr o hospodářské závislosti cizinců na žalobci vliv, neboť by se jednalo o odměnu, která souvisela s množstvím práce vykonané cizinci pro žalobce (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 151/2015).
46. Žalobce namítá, že cizinci byli ve výsledku hospodářsky závislí i na společnosti AVX. S danou argumentací se krajský soud neztotožňuje. Je zřejmé, že pokud by společnost AVX nezadala žalobci zakázku, nevznikla by na straně žalobce potřeba doplnit pracovní sílu prostřednictvím cizinců a cizinci by tak nedostali odměnu. Nicméně takové pojetí otázky závislosti cizinců je nepřiměřeně široké. Samotné zadání zakázky žalobci společnosti AVX není dostatečné k tomu, aby vznikla hospodářská či osobní závislost cizinců na společnosti AVX. Byl to primárně žalobce, který vytvářel předpoklady pro práci cizinců. Žalobce měl na pracovišti společnosti AVX vyčleněnou jednu konkrétní činnost, za niž společnost AVX odpovídal. Pokud žalobce začlenil cizince do svého provozu, pak tato skutečnost nasvědčuje závislosti cizinců na žalobci nikoli na společnosti AVX. K začlenění dotčených osob do provozu „zaměstnavatele“, jakožto skutečnosti relevantní pro závěr o závislosti na zaměstnavateli, se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval (viz např. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013).
47. Podmínku výkonu práce jménem žalobce považuje krajský soud také za splněnou. Správní orgány nepochybily, pokud zohlednily, jak se cizinci jevíli třetím osobám. Cizinci se zdržovali v prostorách společně se zaměstnanci žalobce, neměli jednu vymezenou část pracoviště a pro zaměstnance společnosti AVX nebyli z hlediska obsahu své činnosti ani způsobu zadávání práce odlišitelní od pracovníků žalobce (viz vyjádření zaměstnankyň společnosti AVX). Rozumně lze přitom předpokládat, že by jednatelka a ředitelka AVX nebo HR manažerka AVX měly mít přehled o přítomnosti zaměstnanců žalobcova obchodního partnera na pracovišti AVX (tj. jací z dodavatelů žalobce se podílí na realizaci plnění), za něž žalobce odpovídal společnosti AVX. Cizinci dále vykonávali shodnou a zastupitelnou činnost se zaměstnanci žalobce, kterou rovněž evidovali totožným způsobem jako zaměstnanci žalobce a pod stejným označením „E“.
48. Není sporu o tom, že na pracovišti byla přítomna koordinátorka žalobce (paní Š.), která kontrolovala činnost pracovníků podílejících se na této zakázce. Z ničeho však nelze dovodit, že by obdobně na pracovišti kontroloval cizince zástupce nebo zaměstnanec společnosti Work Global, přestože společnost Work Global měla za práci cizinců žalobci odpovídat. Naopak z vyjádření zaměstnankyně žalobce (koordinátorky paní Š.), že cizinci dělali na pracovišti stejnou práci a ona dohlížela na to, jestli všechno funguje, vyplývá, že to byla zaměstnankyně žalobce, která převzala na pracovišti zodpovědnost, jak za činnost pracovníků žalobce, tak za činnost cizinců.
49. Na základě všech shora zmíněných skutečností nelze dospět k závěru, že by společnost Work Global byla rovnocenným obchodním partnerem žalobce poskytujícím žalobci

komplexní službu vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Těžko tak lze hovořit o nezávislém poskytování služby ze strany Work Global prostřednictvím cizinců a závislé práci v případě zaměstnanců žalobce, kdy cizinci pouze fakticky doplňovali pracovní sílu na základě potřeb žalobce.

50. Z výpovědi zaměstnankyně žalobce jakož i ze sdělení zaměstnankyň společnosti AVX, které krajský soud považuje za konzistentní a věrohodné, dále vyplynulo, že práce byla cizincům zadávána dle aktuálních potřeb žalobce. Cizinci se na pracoviště dostavili vždy až na základě telefonického pokynu zaměstnankyně žalobce (toliko tlumočeného cizincům koordinátorem M.). Žalobce tedy prostřednictvím své zaměstnankyně rozhodl, že kontrolovaní cizinci budou na pracovišti vykonávat práci a jakého charakteru práce bude, přičemž kontrolované osoby se tomuto rozhodnutí podřídili. Žalobce nepřinesl žádné konkrétní tvrzení, že by zadávání práce mělo probíhat jinak, než jak vypověděla jeho zaměstnankyně. Objednávka žalobce na poskytnutí „služby“ byla natolik obecná, že si nutně vyžadovala bližší upřesnění. Nicméně obsah spisového materiálu nesevčí o tom, že by takové upřesnění cizincům prostřednictvím operativních pracovních pokynů sděloval zaměstnanec nebo zástupce společnosti Work Global. Je rovněž s podivem, že cizinci nebyli schopni uvést žádné bližší a konkrétní informace a podrobnosti o faktickém průběhu spolupráce s jejich formálním zaměstnavatelem (společností Work Global). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani působení ukrajinského koordinátora M. na pracovišti. Nelze vyloučit, že koordinátor M. (jako zástupce nebo pracovník Work Global) řešil s cizinci některé organizační věci (zajištění jejich přítomnosti na pracovišti v potřebném počtu či sdělení, že pro ně není práce) a dále cizincům tlumočil a zprostředkoval pracovní pokyny od žalobce. To však nelze vnímat jako operativní zadávání práce, resp. udělování pracovních pokynů. O tom, že role koordinátora M. spočívala v zajištění doplnění nedostatku pracovních sil žalobce ostatně svědčí i vyjádření zaměstnankyně žalobce, že koordinátor M. byl odpovědný za „dodání lidí“. O udělení pokynů ze strany žalobce svědčí i výpovědi některých kontrolovaných cizinců, kteří v této souvislosti výslovně poukázali na paní P. (tj. na koordinátorku žalobce, paní P. Š.) nebo na paní Ž. (pracovnici žalobce).
51. O výkonu práce cizinců na základě pokynů žalobce (byť mohly být i nepřímé) tak krajský soud nemá pochybnosti.
52. Cizinci se chovali spíše jako zaměstnanci žalobce, přičemž společnost Work Global fungovala více jako „prostředník“, a to jak z hlediska přidělování práce, vydávání pokynů, tak např. z pohledu odměňování. Tento náhled, resp. možnost pohlížet na některé účastníky posuzovaných právních vztahů právě jako na prostředníky (při zohledňování faktického stavu) prezentoval Nejvyšší správní soud opakovaně. Bylo tomu tak např. v již několikrát zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, či v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 Ads 97/2021-39). Ve výsledku tak cizinci přistupovali z důvodu ekonomické závislosti na podmínky vytvářené žalobcem, nikoli společností Work Global.
53. S ohledem na výše uvedené krajský soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že znaky závislé práce, tak jak jsou vymezeny v § 2 odst. 1 zákoníku práce a v související judikatuře, byly dostatečně prokázány.
54. Povinností správních orgánů bylo zkoumat skutkový stav, tj. vůči komu byly naplněny definiční znaky závislé práce u činnosti, kterou prováděli cizinci, přestože cizinci neměli s žalobkyní uzavřen žádný pracovněprávní vztah. Pokud se správní orgány bez dalšího nespokojily se žalobcem doloženými doklady, které se rozcházely se zjištěným skutkovým

stavem, a nepřiznaly předloženým dokladům týkajícím se společnosti Work Global žádnou důkazní hodnotu (při existenci indicií svědčících o materiálně jiné skutkové situaci), byl takový postup zcela v souladu se zákonem. Nejedná se o selektivní nebo účelové hodnocení důkazů, jak nedůvodně namítá žalobce.

55. Správní orgány byly podle § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav v rozsahu a do míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že k ochraně veřejného zájmu byly správní orgány povinny zjistit všechny důležité okolnosti. V posuzované věci měly správní orgány rovněž povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch adresátů povinností (§ 50 odst. 3, druhá věta správního řádu). Nicméně i žalobce byl povinen prokázat svá tvrzení (§ 52 správního řádu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Bylo pak na rozhodnutí správních orgánů, které z důkazů provedou, přičemž kritériem bylo posouzení, zda jsou navrhované důkazy způsobilé přinést poznatky ke zjištění skutkového stavu (§ 52, druhá věta, správního řádu; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34). Neprovedení navržených důkazů, pokud by byly potřebné ke zjištění stavu věci, by představovalo vadu řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
56. V posuzované věci žalobce namítá, že správní orgány neprovedly výslech žalobcem navrženého svědka – jednatele společnosti Work Global. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný odůvodnil, proč navržený důkaz neprovedl. Dospěl k závěru, že vyjádření navrhovaného svědka by nemohla ke skutkovému stavu přinést ničeho nového. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil. V dané věci by provedení výslechu uvedené osoby bylo nadbytečné, neboť zde nebyla rozumná pochybnost o otázce, zda se žalobce dopustil deliktního jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18). Na základě zjištění a důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že pracovní výkon kontrolovaných cizinců reálně nevykazoval žádné znaky poskytování „služby“ ze strany společnosti Work Global. Žalobcovo tvrzení o výkonu závislé práce kontrolovaných cizinců pro společnost Work Global je tak nevěrohodné a správní orgány za této situace nemusely provádět navrhovaný výslech svědka.
57. V návaznosti na výše uvedené krajský soud konstatuje, že žalobci nelze přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalobce formálně namítá, že skutková zjištění nemají oporu ve spise. Konkrétně však skutková zjištění žádným způsobem nezpochybňuje, pouze nesouhlasí s jejich hodnocením, které provedly správní orgány. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že důkazy shromážděné v průběhu správního řízení tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že kontrolovaní cizinci vykonávali závislou práci pro žalobce, nikoliv pro Work Global. V takové situaci nelze ze strany žalobce důvodně namítat, že závěr správních orgánů je nezákonný pouze na základě toho, že není postaven na důkazech přímých.
58. Námitku nepřiměřenosti (neodůvodněnosti, nespravedlnosti) pokuty a námitku porušení zásady legitimního očekávání žalobce formuloval v žalobě velmi obecně a krajskému soudu nepřislouží dotvářet projev vůle žalobce. Krajský soud proto pouze v obecné rovině uvádí, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a správní orgány uloženou pokutu řádně a

podrobně odůvodnily (viz str. 28 – 31 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Konkrétní relevantní skutečnosti, které správní orgány při ukládání pokuty zohlednily, žalobce nezpochybňuje. Uložená pokuta není nepřiměřená, ať již z hlediska majetkových poměrů žalobce či jiných okolností případu. Ostatně žalobce nepředložil jediný konkrétní argument, který by žalobcem tvrzenou nepřiměřenost dokládal. Dále nebyly shledány žádné důvody, které by zapříčinily rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání.

V. Závěr a náklady řízení

59. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 1. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu